

Sweet leaf Expositie in Galerie Jùliette Jongma

In gevecht met smurrie

De Franse broers Michael en Florian Quistrebart maken verleidelijke schilderijen die tegelijk heel nerveus zijn. 'Je ziet dat het een zwaar proces was.'

Kees Keijer
AMSTERDAM

Eerst hebben we het met een afstandsbediening geprobeerd, maar dit werkt beter. *Low technology.* Michael en Florian Quistrebart staan voor twee van hun schilderijen in Galerie Jùliette Jongma. Abstracte schilderijen met dikke klodders en hier en daar een ledlampje, dat aan en uit kan. Niet met een afstandsbediening dus, maar met een schakelaartje dat pontificaal in het schilderij is verwerkt.

Michael (1976) en Florian (1982) Quistrebart maken krankzinnige video's met heftige patronen die pijn doen aan je ogen en verleidelijke schilderijen met dikke lagen modelleerpasta die glimmen als gestold chroom. Het werk van de broers wemelt van de verwijzingen naar avant-gardestromingen uit de twintigste eeuw. Vooral de geometrisch-abstracte traditie wordt

in hun werk heropgevoerd, zoals de opart, een stroming uit de jaren zestig waarin optische illusies een hoofdrol spelen. Dat zijn vaak afstandelijke, onderkoelde werken die tot op de millimeter ontworpen zijn. Zo niet bij de Quistrebarts. Hun schilderijen zijn opgebouwd uit strenge patronen, maar zitten tegelijk vol onvolkomenheden.

New York

Een duidelijke taakverdeling hebben ze niet, maar Florian kan uren achter een beeldscherm video's monteren. "Ik doe ook de technische dingen, de elektronica en de lichten." Michael doet het liefst fysiek werk ("Ik smijt graag met verf") en experimenteert veel met materialen. Een technet en een alchemist dus, al is de situatie niet helemaal zwart-wit.

De broers begonnen in 2004 met samenwerken. "Twee jaar later werd het serieus, toen we een residency in New York deden," zegt Michael. In die tijd waren ze geïnteresseerd in occultisme, in de beeldtaal van de vrijmetselarij, waarvan de symbolen terug te vinden zijn in allerlei art-deco gebouwen in de stad. Tegelijk werd hun

werk steeds abstracter. Florian: "In New York besloten we de figuratieve, narratieve aspecten van ons werk weg te laten en het schilderij voor zichzelf te laten spreken, zonder verhaal, zonder illustratie." Ze gebruikten spuitbussen, gingen met verf gooien en deden experimenten met video om het occultisme te verbinden met de abstracte kunst uit de twintigste eeuw.

Ze kwamen naar Amsterdam voor een residency aan de Rijksakademie ("een superberoemd instituut overal in het buitenland") en bleven daarna in de stad wonen. "Op de Rijks hadden we de mogelijkheid meer experimenten te doen, vooral op grote formaten." Naast het schilderen bleven de broers video's maken, met geometrische patronen en optische illusies die vergeleken werden met de Hongaars-Franse kunstenaar Victor Vasarely (1906-1997). Michael: "We hebben dat soort beelden gebruikt met het idee de taal van Vasarely tot het extreme op te voeren, om de kijker misselijk te maken."

Taaie pasta

Eerder dit jaar hadden de Quistrebarts een grote tentoonstelling in Palais de Tokyo in Parijs, waar hun schilderijen als een soort paaldansessen ronddraaiden en waar ze een gigantisch dubbel scherm presenteerden met stroboscopische technopatronen. Florian: "Nu wilden we een tentoonstelling maken die wat relaxter is, waar onze atelierpraktijk centraal staat."

De broers maakten een aantal werken met de titel *Ghost works*, doorzichtige panelen die vrij in de ruimte hangen. Een schilderij bestaat uit stukken hout en dikke klodders modelleerpas-

ta; het resultaat is gegoten in polyester met pigment. Een groenblauw werk wordt gedomineerd door golvende lijnen en afgietsels van schelpen, waardoor het idee van een strand wordt opgeroepen. Niet helemaal toevallig, want de broers maakten de werken in een tijdelijk atelier in IJmuiden. FOTO PETER TUJHUIS/GALERIE JùLIETTE JONGMA

ta; het resultaat is gegoten in polyester met pigment. Een groenblauw werk wordt gedomineerd door golvende lijnen en afgietsels van schelpen, waardoor het idee van een strand wordt opgeroepen. Niet helemaal toevallig, want de broers maakten de werken in een tijdelijk atelier in IJmuiden. Ook de dikke scheepstouwen waaraan de werken aan het plafond hangen, versterken het zeegevoel.

Andere werken hangen gewoon aan de muur en zijn gemaakt met modelleerpasta, een witte smurrie die eruitziet als tegelijm of pleister, maar in werkelijkheid veel harder is. De Quistrebarts brachten de pasta op het doek met een lijnkam, een stuk gereedschap dat meer geassocieerd wordt met bouwvakkers dan met beeldend kunstenaars.

Michael: "Het was de bedoeling om met twee of drie gebaren het hele beeldvlak te vullen, maar dat lukte vaak niet. We wilden heel vrij en makkelijke schilderijen maken, maar als de pasta taai wordt, worden de gebaren super-nerveus." Hij loopt naar een van de werken met hoekige vormen. "Aan de gebaren kun je zien dat het heel zwaar en moeilijk was om deze te maken. We wilden een soort zenschilderijen, maar soms werd het een echt gevecht."

Michael & Florian Quistrebart: Sweet leaf. T/m 10/12 in Galerie Jùliette Jongma, Gerard Doustraat 128A.